

מִהַפֶּךְ וּמִסִּתְּפֵל בָּהּ, וּמִסִּתְּפֵל
[בְּכוֹתוֹ] בְּמָה רָצוֹן נַעֲשֶׂה, וּמִי אוֹתוֹ
הָאִישׁ שֶׁמִּתְּפַלֵּל תְּפִלָּה זוֹ וּמָהֶם
מַעֲשִׂיו. מִשּׁוּם כִּךָ צָרִיף הָאָדָם
לְהִתְּפַלֵּל תְּפִלָּה בְּצַבּוּר. מָה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא כִּזָּה אֶת
תְּפִלָּתְךָ, אֲפִי עַל גַּב שֶׁלֹּא כָּלֶם
בְּכוֹנָה וּרְצוֹן הַלֵּב.

דָּבָר אַחֵר פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר, דָּא
- זֶה יְחִידֵי שְׁנִכְלָל בְּרַבִּים. וּמִיֵּהוּ
יְחִידֵי שְׁנִכְלָל בְּרַבִּים? הֲוֵי אוֹמֵר
זֶה יַעֲקֹב, שֶׁהוּא כְּלוּל בְּשֵׁנֵי
צְדִידִים, וְקָרָא לְבָנָיו, וְהִתְּפַלֵּל
תְּפִלָּתוֹ עֲלֵיהֶם. אִיזוֹ תְּפִלָּה
שֶׁיִּתְקַבְּלוּ בְּשִׁלְמוֹת לְמַעַלָּה?
תְּפִלָּה שֶׁלֹּא יִשְׁמְדוּ בְּגִלוּת.

בְּשַׁעֲרָה זוֹ שֶׁקָּרָא לָהֶם יַעֲקֹב,
הִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, וְהָרִי
פָּרְשָׁהּ. וּבֵא וּרְאָה, בְּשַׁעֲרָה
שֶׁיַּעֲקֹב הָיָה קוֹרָא לְבָנָיו, הַזְדַּמְנוּ
לְשֵׁם אַבְרָהָם וַיִּצְחָק, וּשְׂכִינָה עַל
גְּבִיחִים. וְהַשְׂכִּינָה הִיָּתָה שְׂמִחָה
בְּיַעֲקֹב לְהִתְחַבֵּר בְּאַבּוֹת,
לְהִתְקַשֵּׁר עִם נַפְשוֹתֵיהֶם כְּאַחַד,
לְהִיּוֹת מְרַכְּבָה.

בְּשַׁעֲרָה שֶׁפָּתַח יַעֲקֹב וְאָמַר,
הָאֶסְפוּ וְהִגִּידָה לְכֶם אֵת אֲשֶׁר
יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים,
בְּאַחֲרִית - זוֹ הַשְׂכִּינָה, כְּבִיכּוֹל
נִתֵּן בּוֹ עֲצָבוֹת, וְהִסְתַּלַּק. וְאַחֵר
כִּךָ הִחְזִירוּ אוֹתָהּ בְּנָיו בִּיחּוּד
הַדְּבָרִים שֶׁלָּהֶם, וּפְתַחוּ וְאָמְרוּ
(דְּבָרִים ו') שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּאוֹתָהּ
שַׁעֲרָה הָעֵמִידָה יַעֲקֹב, וְאָמַר בְּרוּף
שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד,
וְהִתְיַשְׁבָּה הַשְׂכִּינָה בְּמִקוּמָה.
וַיִּקְרָא יַעֲקֹב, מִה קְרִיאָה כָּאֵן?
אֵלָּא קְרִיאָה, לְקַיֵּם מִקוּמָם,
לְקַיֵּם אוֹתָם לְמַעַלָּה וּמַטָּה.

בֵּא רְאָה, בְּכֹל מִקוּם קְרִיאָה בְּגוֹן
זֶה, שֶׁפְּתוּב (בְּמִדְבָר יג) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה
לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוּן יְהוֹשֻׁעַ, לְקַיֵּם
מִקוּמוֹ בְּמִקוּם שֶׁצָּרִיף וּלְקַשֵּׁר
אוֹתוֹ. וְכֵן (בְּרַאשִׁית כח) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ

וְאֶסְתְּכִי בָּהּ, (בְּכוֹתוֹיָהּ) וְאֶסְתְּכִי בָּהּ בְּמָה רְעוּתָא
אֶתְעַבִּיד, וּמֵאֵן הָהוּא בְּרַ נֶשׁ דְּצִלִּי צְלוּתָא
דָּא, וּמֵאֵן אֵינּוֹן עוֹבְדוּי. בְּגִין כִּךָ, לִיבְעֵי לִיָּה
לְבַר נֶשׁ, דְּלְצִלִּי צְלוּתָא בְּצַבּוּרָא. מָאִי
טַעַמָא, בְּגִין דְּלֹא כִּזָּה אֶת תְּפִלָּתְךָ, אֲפִי עַל גַּב
דְּלֹא כְּלוּהוּ בְּכוֹנָה וּרְעוּתָא דְּלִבָּא.

דָּבָר אַחֵר פָּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר, דָּא
יְחִידָאֵי דְּאֶתְּפַלִּיל בְּסַגִּיאֵין. וּמֵאֵן הוּא
יְחִידָאֵי דְּאֶתְּפַלִּיל בְּסַגִּיאֵין, הֲוֵי אִימָא דָּא
יַעֲקֹב, דְּאִיֵּהוּ כְּלִיל בְּתָרִין סְטָרִין, וְקָרָא
לְבָנָיו, וְצִלִּי צְלוּתִיָּה עֲלֵייהוּ. מָאֵן צְלוּתָא
דִּיתְקַבְּלוֹן בְּשִׁלְמוֹת לְעִילָא, צְלוּתָא דְּלֹא
יִשְׁתַּצוֹן בְּגִלוּתָא.

בְּהָאֵי שַׁעֲרָתָא דְּיַעֲקֹב קָרָא לוֹן, אֶסְתַּלַּק מִנִּיָּה
שְׂכִינָתָא, וְהָא אוֹקְמוּיָהּ. וְתָא חֲזִי,
בְּשַׁעֲרָתָא דְּיַעֲקֹב הָיָה קְאָרִי לְבָנָיו, אֲזַדְמְנוּ
אַבְרָהָם וַיִּצְחָק תַּמָּן, וּשְׂכִינָתָא עַל גְּבִיחֵיהוּ.
וּשְׂכִינָתָא הָיָה חֲדֵי בֵיָּה בְּיַעֲקֹב, לְאֶתְחַבְּרָא
בְּאַבְהָן, (דף רלד ע"ב) לְאֶתְקַשְׁרָא עִם נַפְשֵׁייהוּ
כְּחַד, לְמַהוּי רְתִיכָא.

בְּשַׁעֲרָתָא דְּפָתַח יַעֲקֹב, וְאָמַר הָאֶסְפוּ וְאִגִּידָה
לְכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית
הַיָּמִים. בְּאַחֲרִית, דָּא שְׂכִינָתָא, כְּבִיכּוֹל יְהִיב
עֲצִיבוֹ בֵיָּה, וְאֶסְתַּלַּק. וּלְבַתֵּר אֶהְדְּרוּ לָהּ בְּנוֹי,
בִּיחּוּדֵי דְּמִילֵייהוּ, וּפְתַחוּ וְאָמְרוּ, (דְּבָרִים ו') שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל וְגו'. כִּהִיָּא שַׁעֲרָתָא קְאִים לָהּ יַעֲקֹב,
וְאָמַר בְּרוּף שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד,
וְאֶתִּישְׁבַת שְׂכִינָתָא בְּדוּכְתָהּ. וַיִּקְרָא יַעֲקֹב,
מָאִי קְרִיאָה הָכָא. אֵלָּא קְרִיאָה, לְקַיֵּימָא
דוּכְתֵייהוּ, לְקַיֵּימָא לוֹן לְעִילָא וְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, בְּכֹל אֶתֵר קְרִיאָה בְּהָאֵי גּוֹנָא,
דְּכַתִּיב, (בְּמִדְבָר יג) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֻׁעַ בֶּן
נוּן יְהוֹשֻׁעַ, לְקַיֵּימָא דוּכְתֵיָּהּ, בְּאֶתֵר

יעקב. וכתוב ויקרא לו אל אלהי ישראל. הקדוש ברוך הוא העמידו למקום זה בשם זה. הקריאה באה לקיום.

אם תאמר ויקראו אל אלהים, קראתי מצרה לי אל ה' - כף הוא ודאי, לקשר ולקיים קיום העליון, ומהו? סודו של שבח רבוננו, וכל אותם דברים שצריכים לפני רבוננו, קיום נותן לו לרבוננו שמראה שכל תלוי בו ולא במקום אחר, הרי הכל מעמיד קיום. כמו זה ויקרא יעקב אל בנו, העמידם בקיום שלם. כמו זה ויקרא אל משה, התקיים בקיומו.

אמר רבי יצחק, א' של ויקרא למה היא קטנה? אמר לו, התקיים משה בשלמות, ולא בכל, שהרי הסתלק מאשתו. בספרי הקדמונים אמרו לשבח, ואנו כף שנינו: מה שנעלה למעלה, יתקשר למעלה ולמטה, ואז הוא שלם. עוד, אל"ף קטנה היתה ממקום קטן, קטן שהוא גדול בהתחברותו למעלה. ולמעלה ולמטה ואז נשלם.

ויאמר, מה זה ויאמר? הרי פרשוק, [כמו שנאמר ויאמר בלבו] ואמרת בלבבך - אמירה בחשאי. האספּו?! אספּו היה צריך, כמו שנאמר (תהלים ג) אספּו לי חסידיו. אלא [הקים להם] קים לנו, האספּו ממקום שלמעלה הוא. האספּו, בקשור שלם ביחוד אחד. ואגידה לכם, מה זה ואגידה לכם? סוד חכמה הוא.

רבי יוסי שאל את רבי שמעון. אמר לו, ואגידה, או ויגד, או ויגידו, וכן כלם, ששנינו שסוד החכמה היא, למה בדרך זה [בכלם]

דאצטריך, ולקשרא ליה. וכן (בראשית כה) ויקרא שמו יעקב. וכתוב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל, קדשא בריך הוא קיים ליה לאתר דא בשמא דא. קריאה לקיומא קא אתיא.

אי תימא (יונה ג) ויקראו אל אלהים, (יונה ב) קראתי מצרה לי אל ה', הכי הוא ודאי, לקשרא ולקיימא קיומא לעילא. ומאן איהו, סדורא דשבחא דמאריה. וכל אינון מלין דבעאן קמי מאריה, קיומא יהיב ליה למאריה, דאחזי דביה תליא כללא, ולא באתר אחרא, הא כללא קיים קיומא. פהאי גוונא ויקרא יעקב אל בנו, קיים לון בקיומא שלים. בגוונא דא ויקרא אל משה, אתקיים בקיומיה.

אמר רבי יצחק, א' דויקרא, אמאי היא זעירא. אמר ליה, אתקיים משה בשלימו, ולא בכללא, דהא אסתלק מאתתיה. בספרי קדמאי אמרי לשבחא, ואנן הכי תנינן, מאי דאסתלק לעילא, יתקשר לעילא ולתתא, וכדין, איהו שלים. תו, אל"ף זעירא מאתר זעירא הוה, זעירא דאיהו רב באתחברותיה לעילא. (ג"א לעילא ותתא וכדין שלים).

ויאמר, מאי ויאמר. הא אוקמוה, (במה דאת אמר, ויאמר בלבו) (ישעיה מט) ואמרת בלבבך, אמירה בחשאי. האספּו, אספּו מיבעי ליה, כמה דאת אמר, (תהלים ג) אספּו לי חסידיו. אלא (ס"א קיים לון) קים לן האספּו מאתר דלעילא הוא. האספּו בקשורא שלים ביחודא חד. ואגידה לכם, מאי ואגידה, רזא דחכמתא איהו.

רבי יוסי שאל לרבי שמעון, אמר ליה, ואגידה, או ויגד, או ויגידו, וכן פלהו, דתנינן דרזא דחכמתא